

# La Guerra És Una Estafa

Butler, Smedley

1935

# Índex

|                                                     |    |
|-----------------------------------------------------|----|
| Sobre l'autor . . . . .                             | 3  |
| CAPÍTOL I. La Guerra És Una Estafa . . . . .        | 3  |
| CAPÍTOL II. Qui Obté Els Guanyys? . . . . .         | 5  |
| CAPÍTOL III. Qui Paga La Factura? . . . . .         | 8  |
| CAPÍTOL IV. Com Acabar Amb Aquesta Estafa . . . . . | 11 |
| CAPÍTOL V. A la Merda la Guerra! . . . . .          | 12 |
| Notes . . . . .                                     | 14 |

## Sobre l'autor

Des de Wikipèdia: El general Smedley Darlington Butler (1881-1940) va ser el capità més jove i el militar més condecorat en la història dels Estats Units. Destacat oficial de la història de la Infanteria de Marina, i un dels dos únics marines a rebre per heroisme en combat dos Medalles d'Honor, la més alta condecoració del seu país. Va ser, fins a la seua mort en 1940, l'oficial més popular entre les tropes.

Després del seu retir va escriure aquest llibre, *The War is a Racket*, on denuncia la funció de l'exèrcit dels Estats Units com una ferramenta imperialista en benefici dels seus empresaris.

Al novembre de 1935, Butler va publicar un article en The New York Times on va dir al respecte:

«He servit durant 30 anys i quatre mesos en les unitats més combatives de les forces armades estatunidenques: en la infanteria de marina. Tinc el sentiment d'haver actuat durant tot eixe temps de bandit altament qualificat al servici dels grans negocis del Wall Street i els seus banquers. En una paraula, he sigut un gàngster al servici del capitalisme.

De tal manera, en 1914 vaig afirmar la seguretat dels interessos petrolers a Mèxic, en Tampico en particular. Vaig contribuir a transformar Cuba en un país on la gent del National City Bank podia burlar tranquil·lament els beneficis. Vaig participar en la "neteja" de Nicaragua, de 1902 a 1912, per compte de la firma bancària internacional Brown Brothers Harriman. En 1916, per compte de les grans sucres nord-americanes, vaig aportar a la República Dominicana la "civilització". En 1923 "vaig redreçar" els assumptes a Hondures en interès de les companyies fruiteres nord-americanes. En 1927, a la Xina, vaig afirmar els interessos de la Standard Oil.

Ens ha anat bastant bé amb Louisiana, Florida, Texas, Hawaii i Califòrnia i l'Oncle Sam pot engolir-se a Mèxic i Centreamèrica, amb Cuba i les illes de les Índies Occidentals com a postres i sense intoxicar-se.

Vaig ser premiat amb honors, medalles i ascensos. Però quan mire cap arrere, considere que podria haver donat alguns suggeriments a Al Capone. Ell, com a gàngster, va operar en tres districtes d'una ciutat. Jo, com marine, vaig actuar en tres continents.

El problema és que quan el dòlar estatunidenc guanya a penes el sis per cent, ací es posen impacients i van a l'estranger per a guanyar-se el cent per cent. La bandera segueix al dòlar i els soldats segueixen a la bandera.»

Com a curiositat, el personatge que interpreta Robert de Niro en la pel·lícula Amsterdam de 2022 està basat en Smedley Butler (N. del T.).

---

## CAPÍTOL I. La Guerra És Una Estafa

La GUERRA és una estafa<sup>1</sup>. Sempre ho ha sigut.

Possiblement la més antiga, fàcilment la més rendible, segurament la més despietada. És l'única d'abast internacional. L'única en la qual els guanys es calculen en dòlars i les pèrdues en vides.

Crec que la millor manera de descriure una estafa és com alguna cosa que no és el que sembla per a la majoria de la gent. Només un xicotet grup «intern» sap de què es tracta. Es perpetra a costa de molts per al benefici de molt pocs. I gràcies a la guerra, unes poques persones pasten enormes fortunes.

En la [Primera] Guerra Mundial a penes un grapat d'individus va collir tots els beneficis del conflicte. Que se sàpia, almenys vint-i-un mil nous milionaris i multimilionaris van sorgir només als Estats Units durant la Guerra Mundial —els que van admetre els seus enormes guanys de sang en les seues

---

<sup>1</sup> El títol original, «The war is a racket», prové del verb «Racketeering», terme en anglés per a referir-se a activitats criminals organitzades, generalment en forma de negocis o com a mode d'obtenir diners de manera il·lícita regularment o de manera ràpida i repetitiva. S'ha triat el terme «estafa». Referències: Wikipèdia i WordReference

declaracions d'impostos. Quants altres milionaris de la guerra van falsificar les seues declaracions de la renda, ningú ho sap.

Quants d'estos milionaris de la guerra van portar un fusell sobre els seus muscles? Quants d'ells van cavar una trinxera? Quants d'ells sabien el que era passar fam en una trinxera infestada de rates? Quants d'ells van passar nits sense dormir, espantats, esquivant projectils, metralla i bales de metralladora? Quants d'ells van rebutjar la baioneta d'un enemic? Quants van resultar ferits o morts en combat?

Com a resultat de la guerra, les nacions adquireixen territori addicional, si ixen victorioses. Simplement ho prenen. Eixe territori recentment adquirit és ràpidament explotat per uns pocs, els mateixos que van guanyar dòlars a costa de la sang vessada per uns altres. La guerra passa factura, però és el poble qui la paga.

I quina és eixa factura?

Una que llança uns comptes horribles: Làpides recentment col·locades. Cossos esbocinats. Ments destrossades. Cors i llars trencades. Inestabilitat econòmica. Depressió i totes les misèries que comporta. Impostos despietats durant generacions i generacions.

Durant molts anys, com a soldat, vaig tindre la sospita que la guerra era una estafa; però fins que no em vaig retirar a la vida civil no em vaig adonar plenament. Ara que veig que comencen a formar-se els nuvolots de la guerra internacional, com ocorre hui, he d'afrontar-ho i parlar clar.

De nou [les nacions] estan triant bàndol. França i Rússia es van reunir i van acordar romandre un al costat de l'altre. Itàlia i Àustria es van afanyar a arribar a un acord similar. Polònia i Alemanya es miren amb ulls de corder, i van oblidar de moment la seua disputa sobre el corredor polonès.

L'assassinat del rei Alexandre de Iugoslàvia va complicar les coses. Iugoslàvia i Hongria, enemics acèrrims des de feia molt de temps, estaven a punt d'enfrontar-se. Itàlia estava llesta per a intervindre. Però França estava esperant. També Txecoslovàquia. Tots miraven cap a la guerra. No el poble —no els que lluiten i paguen i moren— només els que fomenten les guerres i es queden fora de perill a casa per a beneficiar-se.

A nivell mundial hui existixen uns quaranta milions d'hòmens prestos al combat, i els nostres estadistes i diplomàtics tenen la temeritat de dir que la guerra no està en embrió?

Són campanes anunciant l'infern! Potser eixos quaranta milions d'hòmens estan sent entrenats per a ser ballarins?

No a Itàlia, per descomptat. El Primer Ministre Mussolini sí que sap per a què estan sent entrenats. Ell almenys és prou franc com per a parlar. L'altre dia, Il Duce en «Conciliació Internacional», la publicació de la Fundació Carnegie per a la Pau Internacional, va dir:

«I sobretot, el feixisme, com més considera i observa el futur i el desenrotllament de la humanitat al marge de les consideracions polítiques del moment, no creu ni en la possibilitat ni en la utilitat de la pau perpètua... Només la guerra porta a la seua màxima tensió tota l'energia humana i posa el segell de la noblesa als pobles que tenen el valor d'enfrontar-se a ella».

Sens dubte, Mussolini vol dir exactament el que diu. El seu ben entrenat exèrcit, la seua gran flota d'avions i fins i tot la seua marina estan preparats per a la guerra —ansiosos per ella, pel que sembla. La seua recent postura al costat d'Hongria en la disputa d'esta amb Iugoslàvia així ho demostra. I la precipitada mobilització de les seues tropes a la frontera austríaca després de l'assassinat de Dollfuss també el va demostrar. També hi ha uns altres a Europa el soroll de sabres del qual presagien guerra, prompte o tard.

Herr Hitler, amb la seua Alemanya rearmada i les seues constants demandes de més i més armes, és una amenaça igual, si no major, per a la pau. França ha augmentat recentment la duració del servici militar per als seus jóvens d'un any a díhuit mesos.

Sí, pertot arreu, les nacions acampen en armes. Els gossos rabiosos d'Europa caminen solts. A Orient les maniobres són més hàbils. En 1904, quan Rússia i el Japó van lluitar, varem tirar als nostres vells

amics els russos i varem fer costat al Japó. Llavors els nostres molt generosos banquers internacionals finançaven al Japó. Ara la tendència és enverinar-nos [la ment] contra els japonesos. Què significa per a nosaltres la política de «portes obertes» amb la Xina? El nostre comerç amb la Xina és d'uns 90 milions de dòlars a l'any. I les Illes Filipines? En trenta-cinc anys hem gastat uns 600 milions de dòlars a Filipines i tenim allí inversions privades —més ben dit, els nostres banquers, industrials i especuladors— per menys de 200 milions de dòlars.

Per a salvar eixe comerç amb la Xina d'uns 90 milions de dòlars, o per a protegir eixes inversions privades d'uns 200 milions de dòlars a Filipines, hem d'instigar l'odi contra el Japó i anar a la guerra —una guerra que bé podria costar-nos desenes de milers de milions de dòlars, centenars de milers de vides d'estatunidencs, i molts més centenars de milers d'hòmens físicament mutilats i mentalment desequilibrats.

Per descomptat, per esta pèrdua, hi hauria un benefici compensatori —es farien fortunes. S'acumularien milers de milions de dòlars. Però per a uns pocs. Els fabricants de municions. Els banquers. Els constructors de vaixells. Els manufacturadors. Els empacadors de carn. Els especuladors. A ells els aniria bé.

Sí, s'estan preparant per a una altra guerra. Per què no haurien de fer-ho? Dona grans dividendes.

Però, en què els beneficia als hòmens assassinats? En què beneficia a les seues mares i germanes, a les seues esposes i núvies? En què beneficia als seus fills?

En què beneficia a ningú, excepte a eixos pocs per als quals la guerra significa enormes beneficis?

Sí, i en què beneficia a la nació?

Prenguem el nostre propi cas. Fins a 1898 no posseïem ni un trosset de territori fora de la part continental d'Amèrica del Nord. En aquella època el nostre deute nacional era de poc més de mil milions de dòlars. Llavors varem adoptar una mentalitat «internacional». Oblidarem, o deixarem de costat, els consells del pare de la nostra pàtria. Oblidarem l'avertiment de George Washington sobre les «aliances [internacionals] embullades». Vam anar a la guerra. Adquirirem territori estranger. Al final del període de la Guerra Mundial, com a resultat directe dels nostres tripijocs en assumptes internacionals, el nostre deute nacional havia saltat a més de 25 mil milions de dòlars. La nostra balança comercial favorable total durant el període de vint-i-cinc anys va ser d'uns 24 mil milions de dòlars. Per tant, en termes purament comptables, anàvem un poc per darrere any rere any, i eixe comerç exterior bé podria haver sigut nostre sense les guerres.

Hauria sigut molt més barat (per no dir més segur) per a l'estatunidenc mitjà que paga les factures mantindre's al marge dels embolics estrangers. Per a uns pocs, este tripijoc, com el contraban i altres tripijocs clandestins, reporta enormes beneficis, ja que el cost de les operacions es transferix sempre al poble, que no veu un duro.

## CAPÍTOL II. Qui Obté Els Guanyos?

La [Primera] Guerra Mundial —més prompte la nostra breu participació en ella— ha costat als Estats Units uns 52 mil milions de dòlars. Facen comptes. Això significa 400 dòlars per cada home, dona i xiquet estatunidenc<sup>2</sup>. I encara no hem pagat el deute. L'estem pagant, els nostres fills el pagaran, i els fills dels nostres fills probablement continuaran pagant el cost d'eixa guerra.

Els beneficis normals d'una empresa estatunidenca són del sis, huit, deu i, a vegades, dotze per cent. Però els beneficis en temps de guerra —ah! això és una altra cosa— vint, seixanta, cent, tres-cents i fins i tot 1800% —el cel és el límit. Tot el que el trànsit puga suportar. L'Oncle Sam<sup>3</sup> té els diners. Aconseguim-ho.

---

<sup>2</sup> Segons l'Oficina del Cens, el primer de juliol de 1935 els Estats Units tenia una població de 127.250.232 habitants. Font [http://www.census.gov/population/estimates/nation/popclockest.txt]

<sup>3</sup> L'Oncle Sam (*Uncle Sam* en anglès) és la personificació nacional dels Estats Units i, específicament, del govern. Més info: [https://ca.wikipedia.org/wiki/Oncle\\_Sam](https://ca.wikipedia.org/wiki/Oncle_Sam)

Per descomptat, no es planteja d'una forma tan crua en temps de guerra. Es disfressa amb discursos sobre patriotisme, amor a la pàtria i «tots hem d'acostar el muscle», però els beneficis no és que pugen, és que salten i es disparen —i s'embutxaquen amb seguretat. Prenguem només alguns exemples:

Per exemple, els nostres amics els Du Pont, els fabricants de pólvora: no va declarar recentment un d'ells davant una comissió del Senat que va ser la seua pólvora la que va guanyar la guerra? O que va salvar el món per a la democràcia? O una cosa així? Com els va anar en la guerra? Eren una corporació patriòtica. Bé, els guanys mitjans dels Du Pont per al període 1910 a 1914 van ser de 6 milions de dòlars a l'any. No era molt, però els Du Pont se les van arreglar per a tirar con. Ara vegem el seu benefici mig anual durant els anys de guerra, de 1914 a 1918: 58 milions de dòlars anuals de benefici! Quasi deu vegades més que en temps normals, i això que els beneficis en temps normals eren prou bons. Suposa un augment dels guanys de més del 950%.

Prenguem una de les nostres petites empreses siderúrgiques que «patriòticament» va deixar de costat la fabricació de raïls, bigues i ponts per a fabricar materials de guerra. Doncs bé, els seus guanys anuals de 1910 a 1914 també van fer una mitjana dels 6 milions de dòlars. Després va vindre la guerra. I, com a ciutadans lleials, la Bethlehem Steel es va dedicar immediatament a la fabricació de municions. Es van disparar els seus beneficis, o es van portar amb l'Oncle Sam i li van vendre una ganga? Doncs bé, la mitjana d'ingressos de 1914 a 1918 va ser de 49 milions de dòlars anuals!

O prenguem la United States Steel. Els guanys normals durant el quinquenni anterior a la guerra van ser de 105 milions de dòlars anuals. Res malament. Llavors va arribar la guerra i van pujar els beneficis. El seu benefici mig anual per al període entre 1914 i 1918 va ser de 240 milions de dòlars. No està gens malament.

Això són només els exemples dels guanys de l'acer i la pólvora. Vegem alguns més. El coure, per exemple. Al coure sempre li va bé en temps de guerra.

Anaconda, per exemple. Amb guanys mitjans anuals durant els anys de preguerra (1910-1914) de 10 milions de dòlars; durant els anys de guerra (1914-1918) els seus beneficis es van disparar a 34 milions de dòlars anuals.

O Utah Copper. Amb una mitjana de 5 milions de dòlars anuals de beneficis, durant el període 1910-1914, va saltar a una mitjana de 21 milions anuals durant la guerra.

Agrupem estes cinc, amb tres empreses més xicotetes. Els beneficis mitjans anuals totals del període de preguerra (1910-1914) van ser de 137.480.000 dòlars. Després va vindre la guerra. Els beneficis mitjans anuals d'este grup es van disparar a 408.300.000 dòlars.

Un xicotet augment dels beneficis d'aproximadament el 200%.

Que si la guerra val la pena? A ells sí. Però no són els únics. Encara hi ha més. Examinem el cuir.

En els tres anys anteriors a la guerra, els beneficis totals de la Central Leather Company (Companyia Central del Cuir) van ascendir a tres milions i mig de dòlars. Uns 1,17 milions a l'any. Doncs bé, en 1916 la Central Leather va obtindre uns beneficis de 15 milions de dòlars, un xicotet augment del 1.100%. Quasi res. La General Chemical Company va obtindre un benefici mitjà durant els tres anys anteriors a la guerra d'una mica més de 800.000 dòlars anuals. Va arribar la guerra, i els beneficis van pujar a 12 milions de dòlars, un salt del 1.400%.

La International Nickel Company —no pot haver-hi una guerra sense níquel— va mostrar un enorme augment dels seus guanys, passant d'una mitjana de tot just 4 milions anuals a 73 milions anuals. No està mal oi? Això és un augment de més del 1.700%.

La American Sugar Refining Company (Companyia Sucrera Estatunidenca) va obtindre una mitjana de 2 milions de dòlars anuals durant els tres anys anteriors a la guerra. En 1916 va registrar un benefici de 6 milions de dòlars.

Llegim el que diu el Document del Senat Núm. 259, del Seixanté Quint Congrés, informant sobre els guanys corporatius i els ingressos del govern. Es van considerar els beneficis durant la guerra de: 122 empacadors de carn, 153 fabricants de cotó, 299 confeccionistes, 49 plantes siderúrgiques i 340 productors de carbó. Ens mostra que els beneficis inferiors al 25% van ser excepcionals. Per exemple, les

companyies de carbó van obtindre entre el 100% i el 7.856% de la seua capital social durant la guerra. Els empaquetadors de Chicago van duplicar i van triplicar els seus guanys.

I no oblidem als banquers que van finançar la gran guerra. Si algú es va emportar la flor i nata dels guanys eixos van ser els banquers. Per ser considerats consorcis i no empreses, no han de rendir comptes als seus accionistes. I els seus beneficis eren tan secrets com immensos. No sé com els banquers van fer per a pastar els seus centenars i milers de milions, perquè eixos xicotets secrets mai es fan públics, ni tan sols davant un òrgan d'investigació del Senat.

Però heus ací com alguns dels altres industrials i especuladors patriòtics van fer [molts] diners amb la guerra.

Per exemple, els empresaris del sector del calçat, als qui els encanta la guerra. Els suposa beneficis anormals. Enormes guanys que van obtindre venent calçat als nostres aliats a l'estranger. Així com els fabricants de municions i armament, que també li van vendre a l'enemic. Perquè un dòlar és un dòlar, vinga d'Alemanya o de França. I també els va anar bé amb l'Oncle Sam, al qual li van vendre, per exemple, 35 milions de parells de botes de servici amb claus. Si hi havia 4 milions de soldats, eixien a mínim huit parells per soldat. El meu regiment durant la guerra només va rebre un parell per soldat. Algunes d'estes botes probablement encara existixen. Era bon calçat. Per a quan la guerra va acabar van sobrar 25 milions de parells, comprades i pagades per l'Oncle Sam. Els beneficis ja van ser registrats i embutxacats.

Però encara quedava molt de cuir. Així que els empresaris del cuir li van vendre a l'Oncle Sam centenars de milers de selles de muntar McClellan per a cavalleria. Encara que no hi havia cap cavalleria estatunidenca a l'estranger! Però algú havia de desfer-se d'eixe cuir i enriquir-se d'això; així que ens vam fer amb un munt de selles de muntar McClellan. I probablement les tenim encara.

També algú tenia mosquiteres de sobra i li van vendre a l'Oncle Sam 20 milions per als soldats en ultramar. Suppose que esperaven que els xics li les posaren per damunt mentres intentaven dormir en trinxeres plenes de fang —una mà rasant-se els polls de l'esquena i l'altra fent passes a les rates que s'escapolien. Doncs bé, cap d'eixes mosquiteres va arribar a França!

En qualsevol cas, estos atents fabricants volien assegurar-se que cap soldat es quedara sense la seua mosquitera, així que li van vendre a l'Oncle Sam més de 35 milions de metres addicionals.

Les mosquiteres eren molt rendibles en aquells temps, encara que no hi haguera mosquits a França. Suppose que, si la guerra haguera durat un poc més, els fabricants li haurien venut al vostre Oncle Sam un parell de remeses de mosquits per a introduir-los a França i que així hi haguera més demanda de mosquiteres.

Els fabricants d'avions i motors van considerar que ells també havien d'obtindre la seua part del pastís d'esta guerra. Per què no? Tots els altres estaven traient la seua tallada. Així que l'Oncle Sam es va gastar mil milions de dòlars —conteu-los si viviu prou— per a construir motors d'avió que mai van arribar a enlairar! Ni un sol avió o motor, dels mil milions de dòlars encarregats, va arribar a entrar en combat a França. No obstant això, els fabricants sí que van obtindre els seus modestos beneficis del 30%, el 100% o potser el 300%.

Les samarretes interiors per als soldats costaven 14 centaus la unitat i l'Oncle Sam les pagava a entre 30 i 40 centaus cada una —un bon benefici per a l'empresari. Els fabricants de calces, els d'uniformes, els de gorres, els de cascos d'acer —tots van rebre la seua part.

Quan va acabar la guerra, van sobrar uns quatre milions d'equips —motxilles i el necessari per a omplir-les— que abarrotaven els magatzems d'este costat [de l'Atlàntic]. Ara s'estan rebutjant perquè la normativa que ho regula ha canviat. Però els fabricants es van embutxacar amb això els seus diners de la guerra, i tornaran a fer-ho la pròxima vegada.

Tingueren moltes idees «brillants» per a guanyar diners amb la guerra.

Un patriota molt versàtil li va vendre a l'Oncle Sam dotze dotzenes de claus angleses de 120 centímetres. Molt boniques. L'únic problema era que només hi havia un tipus de rosques prou grans per a eixes claus. Les que sostenen les turbines a les Cascades del Niàgara. Bé, perquè després que l'Oncle Sam les comprara i el fabricant s'embutxacara els diners, les claus es van col·locar en vagonets de càrrega

i es van transportar per tot els Estats Units en un esforç per trobar-los un ús. La firma de l'Armistici va ser un dur colp per a este fabricant de claus angleses. Estava a punt de produir unes rosques per a estes claus que planejava vendre també al vostre Oncle Sam.

Un altre va tindre la brillant idea que els coronels no havien de viatjar en automòbil, ni tan sols a cavall. Probablement algú haja vist la foto d'Andy Jackson<sup>4</sup> muntant en un carruatge. Perquè li van vendre a l'Oncle Sam 6.000 carruatges per a ús de coronels! I cap va ser utilitzat. Però el fabricant sí que va obtindre els seus beneficis de la guerra.

Els constructors navals també van pensar que havien de participar. Van construir molts vaixells que van generar molts beneficis. Més de 3 mil milions de dòlars. Alguns dels vaixells estaven bé. Però altres, que suposaven uns 635 milions de dòlars del total, eren de fusta i no suraven! Les juntes es van obrir i es van afonar. Però bé que varem pagar per ells! I algú es va embutxacar els diners.

Estadístics, economistes i investigadors han calculat que la guerra li va costar a l'Oncle Sam uns 52 mil milions de dòlars. D'esta suma, 39 mil milions es van gastar en la pròpia guerra. Este gasto va produir 16 mil milions de dòlars de beneficis. Així és com els 21.000 multimilionaris i milionaris van arribar a ser-ho. Setze mil milions no són gens menyspreables. És una suma enorme, que va anar a parar a molt pocs.

La investigació del comitè del Senat sobre els beneficis de la indústria de municions en temps de guerra (conegut com el Comitè Nye)<sup>5</sup>, malgrat les seues sensacionals revelacions, a penes ha rascat la superfície.

Així i tot, algun efecte ha tingut. El Departament d'Estat havia estat estudiant «durant algun temps» mètodes per a mantindre's al marge de la guerra. Llavors, el Departament de Guerra decidix de sobte que té un pla meravellós per a posar en marxa. L'Administració nomena un comitè —amb els Departaments de Guerra i Marina hàbilment representats sota la presidència d'un especulador de Wall Street— per a limitar els beneficis en temps de guerra. Quin va ser el límit suggerit? Hmmm. Possiblement els guanys del 300, el 600 i el 1.600 per cent que van obtindre aquells que van convertir la sang en or en la [Primera] Guerra Mundial, es limitaran a alguna xifra menor.

No obstant això, aparentment el pla no preveu cap limitació de les pèrdues —és a dir, de les pèrdues dels qui lluiten la guerra. Pel que he pogut esbrinar, no hi ha res en el pla que limite el mal d'un soldat a la pèrdua d'un ull o un braç, o que limite les seues ferides a una, dos o tres. O que limite la pèrdua de vides.

No hi ha res en este esquema, aparentment, que diga que no més del 12% d'un regiment resulte ferit en batalla, o que no hi haja més d'un 7% de morts en una divisió.

Però clar, no es pot molestar al comitè amb assumptes tan insignificants.

## CAPÍTOL III. Qui Paga La Factura?

Qui paga estos simpàtics beneficis del 20, 100, 300, 1.500 i 1.800 per cent? Tots els paguem —amb els nostres impostos. Quan varem comprar *Liberty Bonds*<sup>6</sup> a 100 dòlars i li'ls vam vendre als banquers a 84 o 86 dòlars, els varem fer generar beneficis. Els banquers van acabar cobrant els 100 dòlars més un pic extra. Va ser una simple manipulació. Com els banquers controlen els mercats de valors, per a ells

---

<sup>4</sup> Andrew Jackson, setèim president dels EUA entre 1829 i 1837.

<sup>5</sup> El Comitè Nye, oficialment conegut com a Comitè Especial d'Investigació de la Indústria de Municions, va ser un comitè del Senat dels Estats Units (12 d'abril de 1934 - 24 de febrer de 1936), presidit pel senador estatunidenc Gerald Nye (R-ND). El comitè va investigar els interessos financers i bancaris que subjeien a la participació dels Estats Units en la Primera Guerra Mundial i les operacions i beneficis de les empreses industrials i comercials que subministraven municions als Aliats i als Estats Units. Font: [https://en.wikipedia.org/wiki/Nye\\_Committee](https://en.wikipedia.org/wiki/Nye_Committee)

<sup>6</sup> Els *Liberty Bonds* van ser bons emesos pel Govern Federal dels EUA per a finançar la seua participació en la Primera Guerra Mundial. Entre 1917 i 1918 es van realitzar quatre emissions d'estos bons, per un valor total de dèset mil milions de dòlars.



va ser fàcil baixar el preu dels bons. Llavors va ser quan tots nosaltres —la gent— ens varem espantar i els vam vendre a 84 o 86 dòlars (que els banquers van comprar). Després ells mateixos van estimular un boom fent que els bons del govern pujaren per damunt del seu valor original i llavors els van vendre. I així els banquers van fer els seus beneficis.

Però és el soldat qui paga la major part de la factura.

Si no ho creuen, visiten els cementiris d'estatunidencs enterrats en camps de batalla de l'estranger. O visiten qualsevol dels hospitals de veterans guerra. En una gira pel país, enmig de la qual em trobe en el moment d'escriure estes línies, he visitat díhuit hospitals governamentals per a veterans. En ells hi ha un total d'uns 50.000 hòmens destruïts —hòmens que van ser la flor i nata de la nació fa díhuit anys. El molt capaç cirurgià cap de l'hospital governamental de Milwaukee, on hi ha 3.800 dels morts vivents, em va dir que la mortalitat entre els veterans és tres vegades major que entre els quals es van quedar a casa i no van combatre.

Els xics amb un punt de vista normal van ser trets dels camps, les oficines, les fàbriques i les aules i portats a files. Allí van ser remodelats; se'ls va fer canviar; se'ls va obligar a «donar la cara»; a considerar l'assassinat com l'orde del dia. Se'ls posava muscle amb muscle i, a través de la psicologia de masses, se'ls canviava per complet. Els utilitzem durant un parell d'anys i els entrenem perquè no pensaren en absolut a matar o a ser matats.

Llavors, de sobte, els vam donar de baixa i els vam dir que donaren una altra «volta de rosca»! Esta vegada havien de readaptar-se per si mateixos, sense psicologia de masses, sense l'ajuda ni el consell dels oficials i sense propaganda a escala nacional. Ja no els necessitàvem. Així que els dispersem sense discursos, ni desfilades de «tres minuts» o de «*Liberty Loans*»<sup>7</sup>. Molts, massa, d'estos jóvens van acabar destruïts mentalment perquè no van poder readaptar-se per si sols.

A l'hospital governamental de Marion, Indiana, 1.800 d'estos xics estan en corrals. Cinc-cents d'ells en barracons amb barres d'acer i filferros pertot arreu fora dels edificis i en els porxos. Han sigut destruïts mentalment. Estos xics ni tan sols semblen éssers humans. Si pogueren veure les mirades en les seues cares! Físicament, estan en forma; mentalment, han desaparegut.

Existixen milers i milers d'estos casos, i cada vegada arriben més. La tremenda excitació de la guerra, la sobtada interrupció d'eixa excitació... els jóvens no poden suportar-ho.

Esta és una part de la factura. Tant per als morts, que ja han pagat la seua part dels beneficis de la guerra; com per als ferits mentals i físics, que estan pagant ara la seua. Però la resta també va pagar; van pagar amb el cor trencat quan van marxar de les seues llars i es van allunyar de les seues famílies per a posar-se els uniformes de l'Oncle Sam, pels quals algú es va beneficiar. Van pagar una altra part en els camps d'entrenament, on van ser posats en regiments i ensinistrats mentres uns altres ocupaven els seus llocs de treball i els seus llocs en la vida de les seues comunitats. Van pagar per això en les trinxeres, on van disparar i van ser disparats; on van passar fam durant dies sencers; on van dormir en el fang i el fred i sota la pluja, amb els gemecs i crits dels moribunds com a horrible cançó de bressol.

Però no obliden que el soldat també va pagar part de la factura en dòlars i cèntims.

Fins a la guerra dels Estats Units contra Espanya inclusivament, teníem un sistema de premis, i els soldats i mariners lluitaven per diners. Durant la Guerra Civil se'ls pagaven primes, en molts casos, abans d'entrar en servici. El govern, o els estats, pagaven fins a 1.200 dòlars per un alistament. En la guerra hispà-estatunidenca donaven premis en metàl·lic. Quan capturàvem algun vaixell, tots els soldats rebien la seua part; almenys, això se suposava. Després es va descobrir que podíem reduir el cost de les guerres quedant-nos amb tots els diners dels premis i allistant als soldats de totes maneres. Els soldats ja no podien negociar pel seu treball. Tots els altres podien negociar, però el soldat no.

Napoléon va dir una vegada:

«Tots els hòmens estan enamorats de les condecoracions... positivament tenen gana d'elles».

Així que, en desenrotllar el sistema napoleònic —el negoci de les medalles— el govern va aprendre que podia aconseguir soldats per menys diners, perquè als xics els agradava ser condecorats. Fins a

---

<sup>7</sup> La segona, tercera i quarta emissió dels *Liberty Bonds* van rebre el nom de *Liberty Loans*.

la Guerra Civil no va haver-hi medalles. Després es va repartir la Medalla d'Honor del Congrés. Va facilitar l'allistament. Després de la Guerra Civil no es van entregar noves medalles fins a la Guerra Hispà-Americana. En la Guerra Mundial es va utilitzar la propaganda perquè els xics acceptaren el servici militar obligatori. Se'ls feia sentir avergonyits si no s'allistaven en l'exèrcit.

Tan perversa va ser esta propaganda de guerra que fins a Déu va ser inclòs en ella. Amb poques excepcions, els nostres clergues es van unir al clam de matar, matar i matar. Matar als alemanys. «Déu està del nostre costat... És la seua voluntat que matem els alemanys».

I a Alemanya, els bons pastors instaven els alemanys a matar als aliats... per a complaure al mateix Déu. Això va ser part de la propaganda general, construïda per a fer a la gent conscient de la guerra i de l'assassinat.

Es van pintar bells ideals perquè els nostres xics foren enviats a morir. Esta era «la guerra per a acabar amb totes les guerres»; «la guerra que farà del món un lloc segur per a la democràcia». Ningú els va esmentar, mentres marxaven, que la seua partida i la seua mort significarien enormes beneficis per a uns pocs. Ningú els va dir a estos soldats que podrien ser abatuts per bales fabricades pels seus propis germans estatunidencs. Ningú els va dir que els vaixells en els quals anaven a creuar podrien ser torpedinats per submarins construïts amb patents estatunidenques. Només se'ls va dir que anava a ser una «gloriosa aventura».

Així, després d'haver-los embotit el patriotisme per la gola, es va decidir que també ens ajudarien a pagar la guerra. I els vam donar el gran salari de 30 dòlars al mes.

Tot el que havien de fer per a obtindre esta «generosa» summa era deixar arrere als seus sers estimats, renunciar als seus treballs, jaure en trinxeres pantanoses, menjar pilila enllandada (quan podien aconseguir-la) i matar, matar i matar... i ser assassinats.

Però, espera!

La mitat d'eixe salari —a penes un poc més del que guanyava al dia, segur a la seua casa, el que rebla en una drassana, o un obrer en una fàbrica de municions— se li va llevar ràpidament per a mantindre als dependents al seu càrrec i que no es convertiren en una càrrega per a la comunitat. Després li vam fer pagar el que equivalia a una assegurança d'accidents —una cosa que l'empresari paga en un estat il·lustrat— i que li costava 6 dòlars al mes. Li quedaven menys de 9 dòlars al mes.

Encara quedava la major insolència de totes: pràcticament el soldat estava obligat a pagar la seua pròpia munició, roba i menjar mitjançant la compra de Liberty Bonds. Els dies de paga, la majoria dels soldats no rebia ni un duro.

Els vam fer comprar Liberty Bonds a 100 dòlars i li'ls recomprem —quan van tornar de la guerra i no podien trobar treball— a 84 i 86 dòlars. I els soldats van arribar a comprar bons per valor d'uns 2 mil milions de dòlars!

Sí, el soldat paga la major part de la factura. I la seua família també. La paguen amb el mateix dolor que ell. Patixen com ell. A les nits, mentres ell jeia en les trinxeres i veia la metralla esclatar al seu voltant, ells jeien en els seus llits i donaven voltes sense dormir: el seu pare, la seua mare, la seua esposa, les seues germanes, els seus germans, els seus fills i les seues filles.

Quan tornava a casa sense un ull, sense una cama o amb la ment trencada, ells també patien —tant com ell i fins i tot a vegades més. Sí, i ells també van contribuir amb els seus dòlars als beneficis que van fer els fabricants de municions, banquers, constructors navals, fabricadors i especuladors. Ells també van comprar Liberty Bonds i van contribuir als guanys que van fer els banquers després de l'Armistici, després de fer «màgia» amb la manipulació dels seus preus.

I fins i tot ara, les famílies dels ferits, dels destrossats mentalment i d'aquells que mai van poder readaptar-se, continuen patint i continuen pagant.

## CAPÍTOL IV. Com Acabar Amb Aquesta Estafa

BÉ. D'acord, és una estafa.

Uns pocs es beneficien —i els molts paguen. Però hi ha una manera d'acabar amb ella. No es pot acabar amb aquesta estafa mitjançant conferències de desarmament. No es pot eliminar amb negociacions de pau a Ginebra. Els grups benintencionats però poc pràctics no poden acabar amb ella mitjançant resolucions. Només es pot acabar eficaçment amb la guerra llevant el benefici de l'equació; fent que no pugui ser lucrativa.

L'única manera d'acabar amb esta estafa és reclutar el capital, la indústria i el treball abans que es pugui reclutar a la joventut de la nació. Un mes abans que el Govern pugui reclutar als joves de la nació, ha de reclutar el capital, la indústria i el treball. Que siguin reclutats els oficials, els directors i els executius d'alt poder de les nostres fàbriques d'armament, dels nostres fabricants de municions, constructors navals i d'avions; i dels fabricants de totes les altres coses que generen beneficis en temps de guerra, així com als banquers i als especuladors; i se'ls pague 30 dòlars al mes, el mateix salari que reben els xics en les trinxeres.

Que els treballadors d'estes fàbriques reben el mateix salari; tots els treballadors, tots els presidents, els executius, els directors, els gerents, els banquers...Sí, i tots els generals i els almiralls i els oficials; tots els polítics i tots els funcionaris del govern, que tots en la nació estiguen restringits a un ingrés mensual total que no excedeixi el que es paga al soldat en les trinxeres!

Que tots eixos reis, magnats i amos dels negocis; tots eixos treballadors de la indústria, tots els senadors, governadors i alcaldes paguen la mitat del seu salari mensual de 30 dòlars a les seues famílies i paguen assegurances de risc de guerra i compren Liberty Bonds.

Per què no?

No corren cap risc de morir, o que els destrossen el cos o la ment. No dormen en trinxeres plenes de fang. No passen fam. Els soldats sí.

Doneu-los trenta dies al capital, a la indústria i al treball per a pensar-lo i descobriran que, per a llavors, no hi haurà guerra. Això acabarà amb l'estafa de la guerra, això i res més.

Potser soc massa optimista. El capitalisme encara té alguna cosa a dir. No permetrà que s'impedisca guanyar diners amb la guerra fins que la gent —aquells que de veritat patixen i continuen pagant el preu— obligue a aquells que han triat per a un càrrec a que facen la voluntat del poble, i no la dels especuladors.

Un altre pas necessari en esta lluita per a acabar amb l'estafa de les guerres és el plebiscit limitat per a determinar si ha de declarar-se una guerra. Un plebiscit, no de tots els votants, sinó només d'aquells que haurien de lluitar i morir. No tindria molt sentit que el president de 76 anys d'una fàbrica de municions o el director d'una empresa bancària internacional o el gerent guorxo d'una fàbrica d'uniformes —tots ells amb visions d'enormes beneficis en cas de guerra— votaren sobre si la nació ha d'anar a la guerra o no. Mai serien cridats a empuñar les armes; a dormir en una trinxera i ser afusellats. Només aquells que anaren a ser cridats a arriscar les seues vides pel seu país haurien de tindre el privilegi de votar per a determinar si la nació ha d'anar o no a la guerra.

Existix un ampli precedent per a restringir el vot als afectats. Molts dels nostres estats tenen restriccions sobre els qui poden votar. En la majoria, és necessari saber llegir i escriure per a poder votar. En alguns, cal ser propietari. Seria molt senzill que cada any els hòmens en edat militar s'inscrigueren en les seues comunitats, com es va fer en el servici militar obligatori durant la [Primera] Guerra Mundial, i foren examinats físicament. Aquells que pogueren aprovar i que, per tant, foren cridats a portar armes en cas de guerra, haurien de tindre dret a votar en un plebiscit limitat. Haurien de ser ells els que tingueren el poder de decidir —i no un Congrés amb tot just uns pocs dels seus membres en edat militar i menys encara en condicions físiques de portar armes. Només haurien de tindre dret a vot aquelles persones que vagen a patir.

Un tercer pas en esta empresa d'acabar amb l'estafa de la guerra és assegurar-nos que les nostres forces militars siguin única i verdaderament forces de defensa.

En cada sessió del Congrés es planteja la qüestió de les noves assignacions navals. Els almiralls de Washington (i sempre hi ha molts) són hàbils grups de pressió. I són intel·ligents. No criden «Necessitem molts cuirassats per a la guerra contra esta o aquella nació». Oh, no. En primer lloc, fan saber que els Estats Units està amenaçat per una gran potència naval. Quasi qualsevol dia, et diran estos almiralls, la gran flota d'este supòsit enemic atacarà de sobte i aniquilarà a 125 milions de persones. Així, sense més. I llavors comencen a clamar per una armada més gran. Per a què? Per a lluitar contra l'enemic? Oh, no, no. Només per a fins de defensa.

Després, per casualitat, anuncien que realitzaran maniobres en el Pacífic. Per a defensa. Ja.

El Pacífic és un gran oceà. Tenim una costa tremenda en el Pacífic. Potser realitzaran les maniobres a tres-cents o cinc-cents quilòmetres de la costa? Que va. Les maniobres seran a tres mil, sí, tal vegada fins i tot a cinc mil quilòmetres de la costa.

Els japonesos, un poble orgullós, per descomptat estaran encantats de veure una flota estatunidenca tan prop de les seues costes nipones. Tan contents com ho estarien els residents de Califòrnia si pogueren discernir vagament a través de la boira matinal, a la flota japonesa realitzant maniobres de «defensa» enfront de Los Angeles.

Els vaixells de la nostra armada, com pot veure's, haurien d'estar específicament limitats, per llei, a no superar els 370 quilòmetres de la nostra costa. Si eixa haguera sigut la llei en 1898, el Maine mai hauria anat al port de l'Havana. I mai ho haurien volat. No hi hauria hagut guerra amb Espanya, amb la consegüent pèrdua de vides humanes. Tres-cents setanta quilòmetres és suficient, en opinió dels experts, per a fins de defensa. La nostra nació no pot iniciar una guerra ofensiva si els seus vaixells no poden allunyar-se més de 370 quilòmetres de la costa. Es podria permetre que els avions s'allunyaren fins a 800 quilòmetres de la costa amb finalitats de reconeixement. Però l'exèrcit mai hauria de superar els límits territorials de la nostra nació.

Resumint: Han de donar-se tres passos per a acabar amb l'estafa de la guerra.

1. Hem d'eliminar la possibilitat d'obtindre guanys amb la guerra.
2. Hem de permetre que els jóvens del poble que seran els qui porten les armes, decidisquen si deuen o no haver-hi guerra.
3. Hem de limitar les nostres forces militars a la defensa de la nació.

## CAPÍTOL V. A la Merda la Guerra!

No soc tan ximple com per a creure que la guerra és cosa del passat. Sé que la gent no vol guerra, però de res servix tampoc dir que no se'ns pot espentar a una altra.

Tirant la vista arrere, Woodrow Wilson va ser reelegit president en 1916 des de la posició que «ens havia mantingut fora de la guerra» i amb la promesa implícita que «ens mantindria fora de la guerra». No obstant això, cinc mesos després va demanar al Congrés que declarara la guerra a Alemanya.

En eixe interval de cinc mesos no se li va preguntar al poble si havia canviat d'opinió. Als quatre milions de jóvens que es van vestir d'uniforme i van marxar o van salpar [cap al front] no se'ls va preguntar si volien anar a patir i morir.

Llavors, què ha portat al nostre Govern a canviar d'opinió tan sobtadament?

Els diners.

Una comissió aliada, com es recordarà, va arribar [als EUA] poc abans de la declaració de guerra i va cridar al President. El President va convocar a un grup d'assessors. El cap de la comissió va parlar. Despullat del seu llenguatge diplomàtic, això és el que va dir al President i al seu grup:

«És inútil continuar enganyant-nos. La causa dels aliats està perduda. Ara els devem a vostès els estatunidencs (banquers, fabricadors de municions, manufacturers, especuladors, exportadors) cinc o sis mil milions de dòlars. Si perdem (i sense l'ajuda dels Estats Units hem de perdre) nosaltres, Anglaterra, França i Itàlia, no podrem retornar estos diners... i Alemanya no ho farà. Així que...»

Si s'haguera prohibit el secret en les negociacions de guerra, i si s'haguera convidat a la premsa a ser present en eixa conferència, o si s'haguera disposat de la ràdio per a retransmetre els procediments, els Estats Units mai hauria entrat en la [Primera] Guerra Mundial. Però esta conferència, com totes les discussions de guerra, va estar embolicada en el major secret. Quan els nostres xics van ser enviats a la guerra se'ls va dir que era «una guerra per a fer del món un lloc segur per a la democràcia» i una «guerra per a acabar amb totes les guerres».

Doncs bé, díhuit anys després, el món té menys democràcia que llavors. A més, què ens importa a nosaltres si Rússia o Alemanya, o Anglaterra o França, o Itàlia o Àustria viuen baix democràcies o monarquies? Si són feixistes o comunistes? El nostre problema és preservar la nostra pròpia democràcia.

I s'ha aconseguit molt poc, si és que s'ha aconseguit alguna cosa, per a assegurar-nos que la [Primera] Guerra Mundial va ser realment la que va posar fi a totes les guerres.

Sí, hem tingut conferències per al desarmament i la limitació d'armament. No signifiquen res. Una acaba de fracassar; els resultats de l'altra han sigut anul·lats. Enviem als nostres soldats professionals, als nostres mariners, polítics i diplomàtics a estes conferències. I què ocorre?

Els soldats i mariners professionals no volen desarmar-se. Cap almirall vol quedar-se sense vaixell. Cap general vol quedar-se sense comandament. Les dos opcions signifiquen hòmens sense treball. No estan a favor del desarmament. No poden estar a favor de la limitació de l'armament. I en totes estes conferències estan (a l'aguait, per la rereguarda, però totpoderosos) els sinistres agents dels qui es beneficien de la guerra. I ja s'encarreguen ells que estes conferències no desarmen o limiten seriosament els armaments.

El principal objectiu de qualsevol potència en qualsevol d'estes conferències no ha sigut aconseguir el desarmament per a evitar la guerra, sinó aconseguir més armament per a si mateixa i menys per a qualsevol enemic potencial.

Només hi ha una manera de desarmar-se amb alguna aparença de viabilitat. I és que totes les nacions es reunisquen i desballesten cada vaixell, cada arma, cada rifle, cada tanc, cada avió de guerra. Fins i tot si això fora possible, no seria suficient.

La pròxima guerra, segons els experts, no es lliurarà amb cuirassats, ni amb artilleria, ni amb fusells, ni amb metralladores. Es lliurarà amb productes químics i gasos mortífers.

En secret, cada nació està estudiant i perfeccionant mitjans més nous i espantosos d'aniquilar als seus enemics a l'engròs. Sí, es continuaran construint vaixells, perquè els constructors navals han d'obtindre els seus beneficis. I es continuaran fabricant armes i pólvora i rifles, perquè els fabricants de municions han d'obtindre els seus enormes guanys. I els soldats, per descomptat, han de portar uniformes, perquè els manufacturers també han de guanyar-se uns diners amb la guerra.

Però la victòria o la derrota vindran determinades per l'habilitat i l'enginy dels nostres científics.

Si els posem a treballar fabricant gas verinós i instruments mecànics i explosius de destrucció cada vegada més diabòlics, no tindran temps per al constructiu treball de crear una major prosperitat per a tots els pobles. Si es dedicaren a este útil treball, tots podríem guanyar més diners amb la pau que amb la guerra, fins i tot els fabricants de municions.

Així que jo dic... A LA MERDA LA GUERRA!

## Notes

- Traducció i edició per La Conquesta del Panda finalitzada a juliol de 2025.
- Els continguts de la versió catalana de La Biblioteca Anarquista es troben sota llicència CC BY-NC-SA 4.0 per a la seua lliure descàrrega.
- En la mesura que oferim el nostre treball pel bé comú, creiem important crear també formes de col·laboració en la sostenibilitat d'aquest projecte autogestionari i alternatiu. Si t'agrada el nostre treball, considera fer un donatiu☒.

Butler, Smedley  
La Guerra És Una Estafa  
1935

*La guerra es una estafa*

Traducció i edició per La Conquista del Panda sota llicència CC BY-NC-SA 4.0 per a la seua lliure  
descàrrega en diversos formats:

**[www.labibliotecaanarquista.cat](http://www.labibliotecaanarquista.cat)**